

paa Herrens Alter, skøndt de kun udgjøre en Deel af Præstens Lønning, som Geistligheden har gjort til Hævd. Det er meget rigtigt, som det blev bemærket af min ærede Medforespørgger, at det bliver noteret af Præsten og Skolelæreren, hvormed der aarligt er erlagt i Offer, men det er netop en af Geistlighedens svage Sider og staaer ikke som noget Udspring i dens Historie, at den vil have Offeret gjort til Hævd. Det stiller sig netop for mig som noget Forargeligt, og derfor vil jeg see at faae en Ende paa dette Offer, saaledes at det, der er Offer, afskilles fra, hvad der ikke er det. — Jeg har ikke saa Meget imod, hvad den ærede Kirkeminister yttrede i den Retning, da jeg af hans Svar sluttede, at der muligen engang kunde komme en Præstelønningslov, og at Offer, Accidentser og Løn da kunde blive slaaede sammen under Cet. Jeg har en Følelse af, at den ærede Minister har den samme Erkjendelse som jeg, at det er meget urigtigt af Geistligheden, at Offer og Accidentser saaledes blive slaaede fast som Hævd. Jeg har den Tro til den ærede Minister, at han vil fremme en Præstelønningslov saa hurtigt som muligt, og som Følge deraf skal jeg nøies med det Svar, han har givet. Naar en saadan Lov virkelig kan gennemføres, haaber jeg, at, hvad der er Offer, derefter bliver Offer, men jeg maa fastholde, at, hvad der er Offer, ikke skal optegnes i Præstens og Skolelærerenes Bøger og slaaes fast som Hævd, thi det taber da sin Betydning og er ikke Offer. Et Offer skal efter min Anskuelse være et frivilligt Bidrag, og noget liggende gjælder med Hensyn til Accidentser. Det er forargeligt for mig, at der skal kjøbllaes om Guds Ord, hvorved det efter min Anskuelse taber sin Betydning. Naar en rig Mand vil have en Tale holdt over en Slægtning, tænker Præsten maastee: Her har jeg en halv Snees Daler eller lidt Mere, og han holder da et glimrende Foredrag, hvori han udtaler Lovprisninger over den Afbøde, og mangen Gang undseer han sig vel heller ikke for at udtale Noget, der ikke er overensstemmende med

Sandheden. Saadanne Lovprisninger bør ikke betales med Penge, men vil Noget have Noget sagt over en Afbød, eller finder Præsten sig selv foranlediget dertil, maa det ikke gjøres afhængigt af Penge, netop fordi Ordet erved taber sin Betydning. Det er langt snarere forargeligt at høre paa, at en Afbød saaledes lovprises, fordi der derfor kan betales en klækkelig Sum til Præsten, og det er tillige en meget ubehagelig Stilling for denne at komme i. Jeg vil, at en Præsts Løn skal være fastsat saaledes, at han kan udføre sin Gjerning for Løn. Hvad der gives af et rebeligt og rebont Hjerter, kan kaldes Offer og Accidentser, men hvad der nu gaaer for sig i det praktiske Liv, hvor det gjælder om at prutte og kjøbllaes om Guds Ord, taber sin Betydning. — Jeg skal slutte med, at jeg har den Tro til den høitagtede Kirkeminister, at han i den nærmeste Fremtid vil have Diet henvendt paa, at der i Virkeligheden ligger noget Uhyggeligt, Noget, som ikke er Religiøst, i Offer og Accidentser, saaledes som de nu findes i det praktiske Liv.

J. A. Hansen: Der er vist ikke Mange i dette ærede Ting, som ikke ville give de ærede Forespørgger Medhold i, hvad de have udtalt angaaende det mindre Passende, det mindre Sømmelige i den Maade, hvorpaa Præsterne lønnes igjennem Offer og Accidentser. Der er ikke Mange, som ikke erkjende, at det var ønskeligt, om vi snarest muligt, hellere idag end imorgen, kunde blive frie for at høre Præsterne en Deel af deres Løn paa denne Maade, men Spørgsmaalet er her, om den Vej, de ærede Forespørggere have anvist, vil være den rette til at komme bort fra denne Ustil. Dersom de ærede Forespørggere havde anmeldt, at det var deres Mening at faae fastslaaet det Minimum, det mindste Beløb, som det ved Amtsraadets Resolution kan paalægges en Mand, at erlægge som tvungent Offer til Præsten, havde de villet have en Lov, som sagde, at Amtsraadet skulde fastsætte et saadant mindste Beløb, som den Offerpligtige skal tvinges til